

Pater THOMAS IDERGARD SJ

Predikan för Första söndagen i Advent

2017-12-03

Årgång B: Jes 63:16b-17, 64:1-8; Ps 80; 1 Kor 1:3-9; Mark 13:33-37

S:ta Ragnhilds katolska kapell, Bromma (11:00-mässan)

Kära systrar och bröder i Kristus,

Advent är Kyrkans nyår. Men där det sekulära nyåret handlar om våra olika löften och mer eller mindre framgångsrika prestationer för att uppfylla dem, fokuserar Kyrkans nyår på Guds trofasthet till det löfte som han gav hela mänskligheten genom sitt förbund med det judiska folket, och dess befrielse från slaveriet i Egypten och den självvalda exilen i Babylon. Befrielse som förebådade den stora befrielsen från slaveriet under, och den påtvingade exilen i, våra synder; dvs vår benägenhet att göra oss själva till Gud. Befrielsen som erbjuds alla som vill tro, genom Guds människoblivande i Julens mysterium.

Ordet "advent" kommer från latinets "adventus Domini" som betyder "Herrens ankomst". Dagens läsningar ger oss tre anvisningar för hur vi ska kunna använda Adventstiden till att växa i tilliten till Guds trofasthet för att allt bättre kunna ta emot honom i våra liv – varje dag; i hans andra ankomst vid tidens slut för var och en; och vid all tids slut, då vi i evighet får det vi har valt i tiden.

Första läsningen ur profeten Jesajas bok var Israels folks klagosång över den egna bortvändheten från Gud vilken försvagade det och gjorde det mottagligt för katastrofer. Så är det med straffet för synden – vi ger det till oss själva. I responsoriepsalmen mötte vi samma reflektion, och, utifrån insikten om människans totala beroende av Gud, även för räddning ur självförvållade problem, ett rop på befrielse.

Den första anvisningen för Advent är att reflektera över mitt eget behov av befrielse: Vilka synder hindrar mig från att låta Guds vilja råda i hela mitt liv, så att jag kan ge hela mig vidare utan krav på att få något tillbaka?

Den helige påven Johannes Paulus II talade om vår tids förlust av insikten om synd till följd av en självförhärligande individualism: "jag är ju så här och gör ju rätt om det känns rätt för mig och inte synligt skadar någon annan" (vilket både glömmer skador på en själv och osynliga skador på andra). Där sökandet efter Gud blir ett sökande efter mig själv i min egenkonstruerade gudsbild som välsignar allt jag vill att den välsignar.

Men genom den Katolska kyrkans lära om synd tillkännager Gud vad vi ska försöka undvika. Jesus Kristus ger själv Kyrkan fullmakten att förklara vad som är synd. Den som lyssnar på Kyrkan och hennes lära – på alla områden, utan att utesluta något för att det skulle bli för obekvämt – lyssnar därför på Herren själv och ser var omvändelse behövs. Gud älskar mig precis som jag är – men han älskar mig för mycket för att vilja att jag förblir exakt den och där jag är. Låt Advent bli den tid då jag bättre formulerar mitt behov av befrielse och lägger fram det för Befriaren och ödmjukt låter honom träffa mina svagaste punkter.

Andra läsningen ur Första Korinthierbrevet talade om vad Gud fyller den ödmjuka och botfärdige med: en "gemenskap med ... Jesus Kristus, vår herre", med början här och nu.

Det blir en utmärkt andra anvisning för Adventstiden: att försöka se vilka andliga gåvor Gud har gett mig genom sin första ankomst i världen i Kristus och därigenom sin Helige Ande; där han fyllt det utrymme i själen som jag låtit honom tömma på allt annat. Hur kan jag ge dessa gåvor vidare? Att leta efter det är betydligt mer meningsfullt än att jaga julklappar. Vilka människor i min närhet behöver mer av mig, och det Gud har gett mig? Vilka människor som jag inte har nära mig? Hur kan jag bättre, i ord och handling, vittna om min kristna tro och det hopp den ger? Var i min närmiljö behöver jag börja?

I evangeliet uppmanade oss Jesus flera gånger att vänta på honom genom att hålla oss vakna. Med det menar han att vi inte ska låsa in oss i det som är här och nu, det som är synligt och gripbart, utan höja blicken över det, för att vara öppna för det goda, för Gud; sanningen mitt i en värld med mycket förvirring, mörker och ondska. Att vara vaken är att inte leva efter egna omedelbara önskningar utan efter trons vägledning och tillåta Gud vidga sitt utrymme i oss. Att vara vaken är därför att leva i hoppets förväntan. Hoppet om att döden aldrig har sista ordet och att den som tror ska få leva, genom Kristus offer och uppståndelse, också efter den synliga döden. Det handlar om att låta vårt här och nu föregripa Guds fullbordande av allt, och ha rimliga förväntningar på vad det mänskliga ensamt åstadkommer i historien. Ingen politiker är någon frälsare. Inget företag har den produkt eller tjänst som ger lycka. Inget jobb, ingen pryl och inget nöje stillar min verkliga längtan. Ingen utom helgonen är förebild för hur man ska leva sitt liv.

Så ser vi den tredje anvisningen för Adventstiden: att låta Jesus Kristus vara vår sanna glädje, vår förebild och frälsare, genom att söka näring och skydd i Kyrkans undervisning och sakrament. Varför inte gå oftare i Mässan, under veckan? Och parallellt med det – då mottagandet av kommunionen ska vara ett tecken på, inte en metod för, försoning med Gud – gå oftare i bikt? Där vi "befrias från onskans kedjor" som påven Franciskus så träffande har beskrivit det. Vidare: ni som är föräldrar, om ni inte redan gör det, be med era barn; läs Bibeln och ungdomskatekesen med dem. Och ni som redan gör det – gör det mer, hitta nya former och tillfällen!

Använd alltså Advent, som den tid av besinning och återhållsamhet som den katolska och ortodoxa traditionen bjuder, på tre sätt: Reflektera över dina synder. Inventera dina andliga gåvor och hitta nya sätt för dem att uttryckas i tjänst för Gud och medmänniskorna. Låt dig och dina närmaste näras mer av Kristus genom det hans Kyrka erbjuder.

Om det här kräver mindre shopping, färre glöggbudningar och en enklare logistik inför julen, blir vinsten dubbel genom en starkare frid. Då blir Advent till ett växande i tilliten till Guds trofasthet att befria oss ur fångenskapen under våra egna begränsningar och svagheter, med en räckvidd långt utöver oss själva. Eller som förre påven Benedikt XVI har sammanfattat det: "Advent är årstiden i vilken de kristna måste återuppväcka hoppet i deras hjärtan så att de med Guds hjälp kan förnya världen."